

1 Kor 8,2-3

Kdo miluje Boha, je od něho poznán

1. čtení: Ozeáš 6, 1-6 ... **Chci milosrdenství, ne oběť, poznání Boha je nad zápalý.**

Kázání: 1 Kor 8,2-3 Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Kdo však miluje Boha, je od něho poznán.

Bratři a sestry,

Znáte Boha? Těžká otázka, já vím. Tak něco lehčího. Byli jste někdy na svatbě? No jasně že jo. Většina z Vás zažila dokonce vlastní svatbu. Pamatujete se? Vzpomínáte si, jaké to bylo? Jaká jsme tehdy byli telata, když jsme si brali tu svoji milovanou, toho svého milovaného? Teda Vy možná ne, ale já byl tele. Ještě že to Bůh tak dobře zařídil, že se lidé zamilovávají a chtějí se brát a mít děti, když jsou mladí a jsou ještě telata. Protože dneska, asi už by se mi do toho nechtělo. Už jsem toho trošku prožil a vím, jak je to těžké. Sžívat se s někým, kdo by správně měl obývat úplně jinou planetu, totiž žena. Dneska bych si to teda jó rozmýšlel. Protože to je taková práce. A to mám díky Bohu skvělou ženu. To ona to měla mnohem těžší, protože nemá zas tak skvělého manžela. Prý to je taky důvod, proč dnes tolik lidí žije samo. Dnes se tomu říká singl, bez partnera. Ne, že by nechtěli, ale ono to nějak nejde. Propásli tu příležitost v tom krásném telecím věku, kdy má člověk pocit, že všechno jde a půjde a klidně se vrhne do tak náročného počínu jako je manželství. A pak, když člověk dospěje, uvědomí si, jak je to těžké. Zkoušet spojit svůj život, na který si už zvykl s někým druhým, který si navíc taky už zvykl na ten svůj život. No a někdy se to povede a je to krása pohledět. Že totiž někdo se ožení, vdá i v 60ti. Díky Bohu za lásku.

Proč tu mluvím o manželství, když nejsme na svatbě ale v neděli v kostele a nikdo se tu brát nechce. Protože když chceme mluvit o něčem, co ten druhý nezná, používáme k tomu obrazy toho, co zná. Pamatujete Axolotla? Kdysi jsem tu o něm mluvil. Když vám budu chtít popsat axolotla, kterého neznáte, použiju k tomu obraz něčeho, co znáte. Axolotl je zvíře (to víte, co je), je asi 20 cm dlouhý (to si taky umíte představit) a vypadá trošku jako miminko, trošku jako žába a trošku jako drak. No, a máte před sebou dokonalý obrázek axolotla. A když chceme mluvit o Pánu Bohu, kterého vlastně známe ...vlastně neznáme, taky musíme použít obrazy. I Bible to tak dělá. Mluví o otci, bojovníku, králi, lvovi a kvočně.

A proč vlastně máme mluvit o Pánu Bohu? Právě proto, že jsme ho poznali a přitom ho neznáme. Ale už to nejde změnit. Už nemůžeme dělat, jakože Bůh není, jakože o něm nic nevíme. Nějak nás Bůh proměnil, nějak hluboce se nás dotkl a my už nejsme my bez Boha. A tak i když budu chtít mluvit o sobě, musím mluvit o Bohu. Protože bez Něj už to nejsem já. A když se mě někdo zeptá, jak se mám, a není to jen vata a já chci pravdivě odpovědět, musím vlastně odpovědět, jak se mám s Bohem. Jak Bůh má mě. I když třeba zrovna blbě, i když na něj kašlu, i když zrovna hraju tu pitomou hru, jakože Bůh není. Stejně už vím, že je a že chce být se mnou. Že je se mnou. To jen já jsem zrovna někde jinde než se sebou.

A teď už konečně to manželství. Občas za mnou přijdou mladí lidé, že by se chtěli brát a že by u toho rádi měli faráře a rádi by se vzali před Bohem. Přestože třeba o Bohu vlastně nic neví. A tak se pak spolu setkáváme a povídáme si o manželství, o lásce...a o Pánu Bohu. Protože nenajdete v tomhle vesmíru lepší podobnosti vztahu s Bohem, než je manželství. Pardon, že budu mluvit z pozice muže. Já jsem totiž muž. Ale trošku tuším, že vy ženy to prožíváte podobně. Manželství. Vztah s někým, kdo je mi tak blízko. Kdo je vlastně já. Jak se to píše v Bibli: Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a budou ti dva jedno tělo. Taková blízkost, že už vlastně nejde rozeznat, kdo je kdo. Už není jeden bez druhého. Pozvete jednoho a přijdou dva. A zároveň, mám-li být upřímný, nikomu nerozumím tak málo, jako svojí ženě. S nikým to není tak těžký se domluvit, jako se svojí ženou. Jako by mluvila úplně jiným jazykem, chápala úplně jiným rozumem, viděla úplně jinými očima. Mimoszemšťan. Myslím, že až se tu objeví někdy mimozemšťané, my ženatí a vdané jim budeme rozumět. Podobně, jako rozumíme manželce, manželovi. Někdo, kdo je mi tak strašlivě blízko a přitom tak strašlivě daleko. Tak moc součást mně a přitom někdo úplně jiný. Takhle je to přece s Bohem.

Bůh, kterého jsem poznal snad jen proto, abych poznal, že ho vůbec neznám. Bůh, který je ve mně, je v mém srdci, nitru, je nitro mého nitra, srdce mého srdce, duše mojí duše, hlubina mojí hlubiny. Bůh, který je se mnou jedno. A přitom Bůh, který je vždycky ještě někde jinde, daleko, nepolapitelný, tajemný a nesrozumitelný. Bůh, o kterém vím a tak snadno o něm nevím. Bůh, který mi tolik rozumí a přitom mu tak často vůbec nerozumím. Proč dělá věci, které dělá. A proč mám někdy pocit, že nedělá nic. Právě když bych očekával, že přece musí. Bůh, který mluví jazykem mojí duše, a přitom mu skoro nerozumím. Nenajdete v tomhle vesmíru lepší obraz vztahu s Bohem než je vztah v manželství.

Vždycky se těch dvou mladých, kteří se chtějí vzít, ptám, jestli se znají. A oni skoro pokaždé odpoví ten nehorázný nesmysl. Jistěže se známe. Vždyť spolu chodíme už 2,3,5 let. Jistěže se znají. A přitom se znají jen pro to, aby poznali, jak moc se ještě neznají. A tak se jich pak ptám: a překvapí vás ten druhý někdy? No, pokud by odpověděli, že ne, měl bych asi potřebu jim sdělit, že si nejsem úplně jistý, zda je dobrý nápad brát si někoho, kdo vás už nepřekvapuje. Kdo pro vás není překvapením.

Tak teď se zeptám podruhé: Znáte Boha? Rozumíte mu? Já znova přečtu ten kousek z Bible. **Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba.** On tady apoštol píše o něčem. Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Cokoli. To vám potvrdí každý, kdo se někdy něčím zabýval do hloubky. Každý vědec. Že tomu něčemu vlastně úplně nerozumí. Že nakonec i ta nejprostší věc je v základu tajemství, hádanka, překvapení. Už jen to, že to tu je. Když by tu taky místo toho mohlo být nic. Což teprve Bůh. Hlubina bytí každého bytí. Jestli máte někdo pocit, že už jste porozuměli Bohu, že už víte, kdo to je Bůh, pak máte jedinou jistotu. Že totiž to, co jste pochopili, určitě není Bůh. Cokoli plně poznáte, to ještě není Bůh. Boha nikdy plně nepoznáme. Namísto toho tady bible dělá tu geniální přesmyčku. Úplně to obrátí.

Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Kdo však miluje Boha, je od něho poznán. Zkuste svůj vztah s Bohem pochopit takhle. Věřím v Boha abych mohl poznat, že On věří ve mně. Je tu Bůh abych mohl poznat, že jsem to já. Hledám Boha, aby Bůh mohl nalézt mě. Poznávám Boha, aby On mohl poznat mě. Miluji Boha? Pouze pokud On je Láska.

Kdo však miluje Boha, je od něho poznán. Pokud miluješ Boha, pak už se nemusíš bát. Ani toho, že vlastně nevíš, kdo jsi. On To ví. Ani toho, že jsi úplně blbej a ničemu nerozumíš. Protože on rozumí Tobě. To je, co? Je tu někdo, a dokonce je to Bůh, kdo mě drží a kryje mi záda, protože ví, kdo jsem. Protože mi rozumí. Protože mě zná.

Má to háček. Vždycky je v tom háček. Jako se ženou. Platí to jenom pro ty, kdo milují Boha. Tak jak se to dělá. Jak mám milovat toho Boha, když ho ani nevidím, ani mu nerozumím a vlastně ho ani úplně neznám? No, to říká Ježíš. Miluj svého bližního jako sám sebe. Odpuť mu cokoli ti provedl. Buď vůči bližnímu milosrdný. Takhle se to dělá.

Pochopím kdo jsem, teprve když projevim milosrdenství vůči druhému člověku. To je tajemství víry. Bez milosrdenství vůči druhému člověku není víra. Nemůžeš si hrát na věřícího, na chodícího do kostela a odříkávajícího ta správná slova ve správný čas, pokud nežiješ milosrdenstvím vůči druhým lidem. Jak to říká krásně apoštol Jan: **Láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. (1. List Janův 4:7,20)**

Není víry bez modlitby. Není vztahu bez rozhovoru. A je to to samé. Modlím se k Bohu, aby Bůh mohl oslovit mně. Aby se on mohl modlit ke mně. Jak říká jeden moudrý rabín: Je marné se modlit, pokud tu není Bůh, který o tolik víc než já touží po mojí modlitbě.

Pane Bože, Ty, který jsi. Ty, který chceš, abych tu byl i já. Ty, který toužíš po tom, abych Tě oslovil. Zde jsem. Hledám Tě, abych byl nalezen. Prosím, najdi si mě. Amen